

دعای روز چهاردهم

ماه
رمضان

اللَّهُمَّ لَا تُؤَاخِذْنِي فِيهِ بِالْعَثَرَاتِ وَأَقْلِنِي فِيهِ مِنَ الْخَطَايَا وَالْهَفَوَاتِ وَلَا تَجْعَلْنِي فِيهِ غَرَضًا لِلْبَلَايَا وَالْآفَاتِ بِعِزَّتِكَ يَا عَزَّ الْمُسْلِمِينَ؛ خدایا در این روز مرا به لغزش هایم مؤاخذه مفرما و عذر خبط و خطایم بپذیر و مرا هدف تیرها و آفت های عالم قرار مده، به حق عزت و جلالت ای عزت بخش اهل اسلام

شهر رمضان

در محضر آیت الله بهجت

به نور رسد و نور شود. از خدا بخواهیم با جذبات او از خود فارغ شویم و بی خود گردیم تا نفهمیم و خود را در برابر عظمتش گم کنیم.

* راستگویی، در دیدن رؤیای صادقه و صفای روح خیلی مؤثر است.

* باب رسیدن به کمالات و لقاء الله مفتوح است. حیف نیست این مراحل را که از راه بندگی حاصل می شود، نداشته و از آن ها محروم باشیم؟!

* خوردن غذای شبهه ناک و نیز غذای کسی که از حرام پرهیز ندارد، هر چند جایز است؛ ولی انسان را مریض و از عبادات محروم می کند و یا سبب سلب توفیق می شود.

* موجبات خواطر و غفلت و نسیان از یاد و ذکر حضرت حق را خود ما فراهم می کنیم... در اثر محاسبه و مراقبه، عیب کار آشکار می گردد.

* کسی که از معنویات و معرفت خدا بهره مند است، چه حاجت به کیمیا دارد؟! چه کیمیایی بالاتر از خداشناسی؟!

* انسان هر راهی را بدون تقید و پای بندی به قرآن و سنت برود، روز به روز تنزل می کند.

* انسان باید هر روز موضع خود را مشخص کند که آیا اهل حق است و یا باطل و پیرو آن.

* خدا کند شغل نافع به حال خود را تشخیص دهیم و تثبیت در آن پیدا کنیم و در آن ثابت قدم باشیم، و هر روز فکر تازه ای در سر نداشته باشیم و هر لحظه به رنگی نباشیم!

* به فکر خود باشیم، خود را اصلاح کنیم. اگر به خود نرسیدیم و خود را اصلاح نکردیم، نمی توانیم دیگران را اصلاح کنیم.

ر.ک: در محضر بهجت، ج ۱

* اگر بی تفاوت باشیم و برای رفع گرفتاری ها و بلاهایی که اهل ایمان بدان مبتلا هستند دعا نکنیم، آن بلاها به ما هم نزدیک خواهد بود.

* ائمه ما را دعاها را در اختیار ما گذاشته اند تا ما را غرق در نور ببینند.

* اگر بخواهیم محیط خانه گرم و باصفا و صمیمی باشد، فقط باید صبر و استقامت و گذشت و چشم پوشی و رأفت را پیشه خود کنیم تا محیط خانه گرم و نورانی باشد.

* ما باید باب توجیه خطا و اشتباه را به روی خود ببندیم و برای هر خطا، زبان به استغفار بگشاییم و اگر قابل جبران باشد، جبران کنیم.

* خدا نکند حرام در نزد انسان زینت داده شود! این یک بیماری قلبی است که انسان به آن مبتلا می شود، و با وجود راه های حلال که نیازش را برآورده می کند، خود را به حرام گرفتار می نماید!

* وای بر ما اگر در خصوص خوردنی ها و نوشیدنی ها از حرام اجتناب نکنیم! زیرا همین غذاها است که منشأ علم و ایمان و یا کفر ما می شود!

* اگر می خواهید از ناحیه دعا به جایی برسید، زبان حالتان این باشد: تسلیم خدا هستیم، هر چه بخواهد بکند، بنا داریم عمل به وظیفه بندگی کنیم.

* در این مطلب جای شک نیست که اگر انسان بدان موفق باشد، برای او کافی است و تمام مطالب و نتایج ریاضات شاقه و دشوار را دارد؛ و آن مطلب این است که: انسان خود را در محضر خدا ببیند و خدا را در همه احوال، مطلع از خود و در همه جا حاضر و بر همه کارها و احوال خود، ناظر بداند.

* عبارت «واجعل قلبی بحبک متیمماً؛ و دل مرا سرگشته و دیوانه عشق و محبت خود قرار ده.» نفی موضوع خودبینی است و این که پروانه بشود و

احکام روزه

آیا دادن پول یک مد طعام به فقیر تا با آن غذایی برای خودش بخرد، کافی است؟

اگر اطمینان داشته باشد که فقیر به وکالت از او طعام خریده و سپس آن را به عنوان کفاره قبول می کند، اشکال ندارد. اجوبة الاستفتائات مقام معظم رهبری

قَالَ الْإِمَامُ الْحَسَنُ الْمُجْتَبَى (عَلَيْهِ السَّلَام): «مَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ كَانَتْ لَهُ دَعْوَةٌ مُجَابَةً إِمَّا مُعْجَلَةً وَإِمَّا مُؤَجَّلَةً؛ هَر كَس قرآن بخواند، یک دعای مستجاب برای او می باشد که یا فوراً اجابت می شود و یا با تأخیر»

بحارالانوار، ج ۸۹، ص ۲۰۵

پنجره ای رو به آسمان

... اولین وصیت من به شما راجع به نماز است چیزی را که فردای قیامت به آن رسیدگی می کنید، نماز است. پس سعی کنید در حد توانتان نمازهایتان را سر وقت بخوانید و قبل از شروع نماز از خداوند منان توفیق حضور قلب و خضوع و خشوع در نماز طلب کنید. به همه شما وصیت می کنم همه شمایی که این صفحه را می خوانید، قرآن بخوانید. بیشتر بشناسید، بیشتر عشق بورزید، بیشتر معرفت به قرآن داشته باشید و بیشتر دردهایتان را با قرآن درمان کنید. سعی کنید قرآن انیس و مونس تان باشد نه زینت دکورها و طاقچه های منزلتان، بهتر است قرآن را زینت قلبتان کنید. به دوستان و برادران عزیزم وصیت می کنم کاری نکنند که صدای غربت فرزند فاطمه (ع) مقام معظم رهبری را که همان ناله غریبانه فاطمه (ع) خواهد بود به گوش برسد همان طوری که زمان امام خمینی (ره) گوش به فرمان بودید و در صحنه های انقلاب حاضر و آماده ایثار جان و مال و زندگی [باشید]... شیعه ها، مسلمان ها، حزب اللهی ها، بسیجی ها و ... نگذارید تاریخ مظلومیت شیعه تکرار شود. بر همه واجب است مطیع محض فرمایشات مقام معظم رهبری که همان ولی فقیه می باشد، باشند. چون دشمنان اسلام کمر همت بسته اند ولایت را از ما بگیرند و شما همت کنید. متحد و یکدل باشید تا کمر دشمنان بشکند و ولایت باقی بماند. وصیت می کنم مرا در گلزار شهدای ساری دفن کنند و تنها امید من همان دستمال سبزی است که همیشه در مجالس و محافل مذهبی همراه من بوده و به اشک چشم دوستانم متبرک شده آن را بر روی صورتم بگذارند و قبل از آنکه مرا در قبر بگذارند، مداحی، داخل قبرم رود و مصیبت جده غریبم فاطمه زهرا (ع) و جد غریبم حسین (ع) را بخواند.

به شب اول قبرم نکنم وحشت و ترس

چون در آن لحظه حسین است که مهمان من است ...

وصیت نامه شهید مجتبی علمدار

تلاوت قرآن در ماه رمضان

«امام خمینی (ره) با همه اشتغالاتی که داشتند به انجام مستحبات، به ویژه خواندن قرآن، دعا و نماز اول وقت، اهمیت می دادند. امام، هر روز، سه تا پنج مرتبه قرآن می خواندند. در ماه مبارک رمضان، سه بار قرآن را ختم می کردند... سر اینکه امام ملاقات های خودشان را در ماه مبارک رمضان تعطیل می کردند، برای این بود که بیشتر به دعا و قرآن و خلاصه به خودشان برسند. می فرمودند: «خود ماه رمضان، کاری است!».

مجله حوزه، شماره ۴۵، ص ۵۸-۵۹

پرسمان

پرسش: راه کار عملی برای کنترل زبان چیست؟

زبان، مهم ترین کلید دانش و فرهنگ و عقیده و اخلاق است و اصلاح آن سرچشمه همه اصلاحات اخلاقی، و انحراف آن سبب انواع انحرافات است. زبان، ترجمان دل و نماینده عقل و کلید شخصیت و مهم ترین دریچه روح است. آن چه بر صفحه روح انسان نقش می بندد، قبل از هر چیز بر صفحه زبان و در لابه لای گفته های او ظاهر می شود. زبان در عین این که یکی از شگفت انگیزترین آفریده های پروردگار و از بزرگترین نعمت های او است، می تواند بسیار خطرناک و سرچشمه گناهان بیشمار باشد و خرمن سعادت انسان را به آتش بکشد.

از این رو لازم است هر فردی برای کنترل و استفاده صحیح از زبان برنامه ای داشته باشد. مهم ترین اموری که می تواند ما را در کنترل زبان و پرگویی یاری کند عبارتند از:

۱. **توجه جدی به خطرات زبان:** برای پرهیز از آسیب های زبان، قبل از هر چیز توجه کامل به خطرات آن لازم است. هر روز صبح که انسان از خواب بیدار می شود باید به خود توصیه کند که باید مراقب خطرات زبانش باشد. زیرا این عضو می تواند انسان را به اوج سعادت یا خاک ذلت و شقاوت بکشد. در حدیثی از پیامبر اسلام (ص) چنین آمده است: هنگامی که فرزندان آدم صبح می کنند تمام اعضای بدن به زبان هشدار می دهند و می گویند تقوای الهی را در مورد ما رعایت کن، چرا که اگر تو به راه راست بروی، ما نیز به راه راست می رویم و اگر تو به راه کج بروی ما نیز به راه کج می رویم. امام علی (ع) می فرماید: «الكلام كالدواء قليله ينفع و كثيره قاتل؛ سخن مانند داروست، اندکش مفید و زیادش کشنده است.»

۲. **سکوت:** از طرف دیگر توجه به اهمیت و آثار سکوت در روایات پیشوایان دین و طبیبان روح و جان انسان، فرد را از پرگویی نگه می دارد. هر قدر انسان کمتر سخن بگوید، لغزش های او کمتر است و هر قدر بیشتر سکوت کند، سلامت او بیشتر است. افزون بر این، تمرین و تجربه سکوت سبب می شود که انسان زبانش را در اختیار خود بگیرد و از طغیان و سرکشی آن بکاهد. باید توجه داشت که مراد سکوت مطلق نیست بلکه منظور کم سخن گفتن، یا به تعبیر دیگر خاموشی در برابر سخنان فسادانگیز یا مشکوک و بی محتوا و مانند آن است. پس بایستی سخنان را طبقه بندی کرد و در موارد لزوم سخن گفت. در موارد غیرضروری نیز از سخن باز ایستاد؛ مثلاً اگر سخن گفتن برای هدایت کسی یا برای ابراز محبت به همسر و فرزند باشد، بسیار نیکو است. هم چنین احوال پرسی از دیگران و... ولی اگر سخن لغو و بیهوده و یا خدای ناکرده مشتمل بر گناه باشد، در این صورت بایستی از آن پرهیز کرد.

۳. **زمان بر بودن:** باید توجه داشت که منع زبان از پرگویی کاری تدریجی و طولانی است. انسانی که سال ها به پرگویی و کنترل نداشتن بر زبانش عادت داشته و این عمل در او به صورت ملکه درآمده است، نمی تواند یک روزه برخلاف آن عمل کند، بلکه باید قرار بر این بگذارد که هر روز مقداری از پرگویی اش را کم کند تا به تدریج با تسلط بر زبان و سخنانش بتواند به مقدار لازم و ضروری از زبانش استفاده کند و سخن بگوید.

سایت پرسمان، نهاد نمایندگی مقام معظم رهبری